

שוטר יצא חיילי?

שוטר ירה בגידי למוות. תמר מכבי מריחה את מריו של בנה ומספרת שהיה נהג של קציין גבוה בצה"ל. לשימחתה, בכל ערב הגיע הביתה, לירית-מגורים באי

ידי מכבי הפציר בגלית עסיס, חברתו, שתבוא לבקר אותו בבסיס שבבית-זנבאלה. הם קבעו להיפגש ביום השלישי. כשנכנסה גלית למישרד, ראתה

תמר מכבי מריחה את מריו של בנה ומספרת שהיה נהג של קציין גבוה בצה"ל. לשימחתה, בכל ערב הגיע הביתה, לירית-מגורים באי

הורי גידעון מכבי בימי השיבעה, מחזיקים במריו אף אחד לא בא להסביר

זור חדש, מטופח, כריזמות בראשון-לציון. הוא היה קרוב אליה יותר משלושת אחיו ואחותו. כלום לא היתה צריכה לבקש ממנו, הוא כאילו קרא את מחשבותיה, מילא את מבוקשה והירבה לפנק אותה.

אנשי-המיסטר באו לבית מיי שפחת מכבי, ונפיהם בשורת-איוב על מות הבן גידי. את השתלשלות האירועים נאלצו כנראה לקרוא בעיתונים. הם ציפו ששר-המיסטר רה, חיים בר-לב, יבוא וייתן הסבר למוות הטראגי, או לפחות קציין

את כולם מרוכזים סביב למפקד, אבלם וחפוי-יראש. «שאלתי אותם: מה קרה לכם? והם ענו לי: הגעת ביום לא טוב, גידי מת!» «צעקתי: אמרתי לו שלא לנסוע כמו מטורף!»

כדור בגלגל, כדור באיש

חבריו ההמומים של גידי גילו לה שזאת לא היתה תאור נדירים.

זה... וגם זה...

(המשך מעמוד 25)
איך נראית מסעדה הכי יפה בארץ. הביאו במיוחד ארכיטקט צרפתי.

בני הצעיר נסע לביקור באילת, ואחרי יומיים של געגועים קשים מצידו הוא עלה לסיסת ארקיע בדרך לזרועותיה האוהבות של אמו. טילפנתי לארקיע ושאלתי מתי יבית חת המטוס שעליו בני הקטן, ובי ארקיע אמרו לי שבשעה 12. כמו אמה פולניה דאגנית, כבר ב-11.15 יצאתי מהבית, כי אולי יהיה פקק תנועה, ואולי תהיה הפגנה של עובדי התעשייה האווירית, ואולי יהיה לי תקר במכונית ואולי תפירוך מילחמה.

אז כרי לא לאחר בשום אופן יצאתי מוקדם. לא פרצה מילחמה, לא היה לי תקר במכונית, לא היתה הפגנה ו... הגעתי לשרה רוב ב-11.25. זה היה כשעור לא ידעתי שהמטוס שאמור היה לנחות ב-12 ינחת דווקא ב-12.30, כי הוא החליט לעצור בירושלים.

כמעט שעה כשרה רוב, בצפייה לילד, יכולה להרוס עצבים של כל בן-אדם שפוי. אלא אם כן הבן-אדם מסתובב עם ספר בלתי-גמור בתיק שלו. זה מה שקרה לי. שלפתי את הספר מהארנק, ובמשך 55 דקות, בלי הפרעה, בלי טלפונים, בלי הבעל שמבקש קפה והילדים שרוצים ואכיל, קראתי וקראתי וקראתי ואפילו גמרתי את הספר. כאמת נחמד מצד ארקיע, שהם לא מדייקים במסירת שעת הנחיתה:

ברגע שאני מחליטה לנסוע ל"חול", ועוד לפני שיש לי דרכון בתוקף, כרטיס-טיסה, מסי-נסיעות משולם וחופש מהעבודה, אני כבר בהיסטריה של איזה מתנות להביא הפעם. כבר קניתי את כל הכוסות מהזוכיות הבאילרפיניקית, קניתי כבר עשרות של עגילים בנוסח תימן ואפילו ספרות עברית מתורגמת קניתי כמעט לפי מיסקל.

בשנתיים האחרונות פתרתי את הבעייה עם חבילות של קוסמטיקה מים המלח, שהתקבלו בברכה רבה ובאהבה, גם כי למוצרים קוראים אהבה. לישראלים השוהים בחו"ל אני מביאה תמיד זעתר וטחינה ואפילו גרעינים של חמניות ושל אבטיח, אבל שווייצי, בלגי, אנגלי ויוגוסלבי לא יבינו זאת.

בעוד שבועיים אני נוסעת. כי תוך התרמיל שלי יש כבר שתי חבילות אהבה, לוח-שנה יפהפה מעטור בציורים אתיופיים, וספר אחד של ארץ ישראל, שתיירים זרים אולי ירצו להאמין שככה היא נראית עד היום. זהו ספר אקוורלים של הצייר יעקב קימחי, שבו ציורים של הרים לפני שבנו עליהם התינחלויות, של נשים ערביות העובדות ברובה, לפני שהיתה האינתיפאדה, ציורים של חרשות ויערות, לפני שכילתה אותם האש, של כתיים יפים וישנים, לפני שקנה אותם קבלן, הרס וכנה תחתם פנטהאוזים, ציורים של דלתות וחלונות עץ לפני שהוחלפו לפלסטיק בוהק, ושל יפו העתיקה לפני שהתמלאה בפיתוח ובחשיש.

או שיעקב קימחי הוא בעל זיכרון ארוך, והוא מצויר עכשיו את מה שראה פעם, או שהוא מהאנשים הנפלאים האלו שמכעד לאינתיפאדה, לקבלנייה-סופוצים, לחשיש ולפלסטיק מצליח לראות יופי. שי יהיה לי כריא בשני המיקרים.

מה עוד להשבוע? כלום. זהו. במילא דיברתי מספיק.

חחום על מנוי שנתי העולם הזה השבועון של ישראל

והעיתון יגיע אליך
— בכל יום שלישי —
לביתך, או למישרדך,
עלידי שליח*
(* באזורי-ההפצה בלבד)

ח"ג: 232262-03
מחלקת המנויים

מאיפה אתה יודע? קראתי

העולם הזה השבועון של ישראל

חתמת מנוי? חתמתי!